

D O M

Afsagt den 5. februar 2016 af Østre Landsrets 14. afdeling (landsdommerne Henrik Gam, Jeanett Bukhave (kst.) og Jakob Bjerre (kst.)).

14. afd. nr. S-2317-15:

Anklagemyndigheden

mod

T

(cpr.nr. ...)

(advokat Anders Skaaning Mathiesen, besk.)

Næstved Rets dom af 3. juli 2015 (1573/2015) er anket af domfældte med påstand om frifindelse, subsidiært hjemvisning og mere subsidiært om formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Forklaring

Tiltalte har supplerende forklaret blandt andet, at han var indkaldt til og deltog i retsmødet i Polen forud for dommen i 2009. Han repræsenterede sig selv. Han er ikke advokat. Han var ikke indkaldt til det retsmøde, der i 2010 førte til, at den betingede dom blev ændret til en ubetinget fængselsstraf. Han boede i Poznan på det tidspunkt. Han vidste ikke, at der udestod et erstatningskrav. Han troede, det hele var fratrukket den kaution på 10.000 zloty, som hans mor havde stillet for hans løsladelse. Hans mor fik ca. 2.000 zloty tilbage. Han gav sit samtykke til afsoning i Danmark, fordi

dommeren forklarede ham, at alternativet var udlevering til afsoning i Polen. Foreholdt, at det af retsbogen fra Retten i Næstved den 3. juli 2015 fremgår, at rettens mulighed for efterprøvelse af den polske afgørelse om ubetinget fængselsstraf og straffuldbyrdeleslovens § 10 blev drøftet, forklarede tiltalte, at dommeren da forklarede, at han risikerede at blive udleveret. Tiltaltes forsvarer rådede ham også til at acceptere den polske afgørelse og tiltræde fuldbyrkelse i Danmark.

Personlige forhold

Tiltalte har i landsretten om sine personlige forhold blandt andet forklaret, at han lider af rygsøjlegigt og modtager kontanthjælp. Kommunen tror på, at han kan gennemføre en revalidering med henblik på at få arbejde. Bortset fra universitetskurser i Polen har han ingen uddannelse. Han har erhvervserfaring med grafiske opgaver og konsulentopgaver. Hvis han skal afsone den polske dom, kommer han bagest i køen i kommunen, og han vil meget gerne i gang med revalidering.

Procedure

Forsvareren har til støtte for de nedlagte påstande om frifindelse, subsidiært hjemvisning og formildelse blandt andet anført, at tiltaltes samtykke over for byretten til fuldbyrkelse i Danmark er givet under den forudsætning, at alternativet var udlevering til Polen. Der er imidlertid ikke hjemmel i udleveringsloven til at udlevere tiltalte, idet han hverken var indkaldt til eller mødte i det retsmøde, hvor Retten i Poznan den 9. juli 2010 afsagde kendelse om at udløse den betingede fængselsstraf, som tiltalte blev idømt ved samme rets dom af 19. august 2009. Tiltalte er derfor berettiget til at tilbagekalde sit samtykke. Endvidere finder lov om fuldbyrkelse af visse strafferetlige afgørelser i den Europæiske Union (EU-fuldbyrdelesloven, lbkg. nr. 213 af 22.

februar 2013) ikke anvendelse på de foreliggende polske afgørelser, der er truffet før den 5. december 2011, jf. overgangsbestemmelsen i Rådets Rammeafgørelse 2008/909/RIA, art. 28. Endelig gælder det, at straffuldbyrdelsen i Danmark skal ske efter lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. (lbkg. nr. 740 af 18. juli 2005), jf. konvention om overførelse af domfældte, art. 11, hvorefter den polske straf skal omsættes til en straf, der er i overensstemmelse med dansk udmålingspraksis.

Anklagemyndigheden har heroverfor anført, at tiltalte var repræsenteret af forsvarer, da han i byretten gav samtykke til afsoning i Danmark, samt at han i sin ankemeddelelse af 26. august 2015 udtrykkeligt angav, at han alene ankede til formildelse af straffens længde. Endvidere følger det af EU-fuldbyrdelsesloven § 29 d, stk. 1, at tiltaltes samtykke er uforløst, idet han er dansk statsborger. Endelig er det anført, at fuldbyrdelse kan ske i Danmark, selvom de polske myndigheder har afslået at udfærdige en attest i medfør af EU-fuldbyrdelsesloven § 48, da de af bestemmelsen omfattede oplysninger de facto fremgår af sagens øvrige oplysninger.

Landsrettens begrundelse og resultat

Justitsministeriet traf den 24. marts 2014 afgørelse om, at de almindelige betingelser for udlevering af tiltalte til straffuldbyrdelse i henhold til den europæiske arrestordre af 7. januar 2013 var opfyldt. Ministeriet traf samtidig afgørelse om, at tiltalte skulle udleveres til de polske myndigheder til strafforfølgning for helt andre forhold.

Justitsministeriet fandt ikke, at der var forhold, som kunne begrunde afslag på anmodningen om udlevering i medfør af udleveringslovens § 10 c-i.

I medfør af udleveringslovens § 10 b, stk. 2 bestemte Justitsministeriet imidlertid, at der ikke skulle ske udlevering af tiltalte til straffuldbyrdelse i Polen, idet Danmark i stedet overtog fuldbyrdelsen. Samtidigt bestemte ministeriet, at overtagelsen af fuldbyrdelsen i medfør af udleveringslovens § 10 b, stk. 3, skulle ske i henhold til EU-fuldbyrdelsesloven.

Tiltalte, der indbragte den del af Justitsministeriets afgørelse, der vedrørte udlevering til de polske myndigheder til strafforfølgning, har ikke begæret ministeriets afgørelse om udlevering til straffuldbyrdelsen i nærværende sag indbragt for retten, jf. udleveringslovens § 18 b, stk. 5, 2. pkt., jf. § 16.

Under disse omstændigheder, og da det af forsvareren nu anførte ikke kan føre til et andet resultat, tiltræder landsretten, at fuldbyrdelsen af dommen af 19. august 2009 og kendelsen af 9. juli 2010 fra Retten i Poznan i Polen afgøres efter EU-fuldbyrdelseslovens kap. 6 a. Landsretten tiltræder endvidere, at tiltalte straffes med fængsel i 1 år.

Landsretten stadfæster derfor dommen.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten, jf. retsplejelovens § 1008, stk. 3, 1. pkt.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom stadfæstes, således at T straffes med fængsel i 1 år.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten.